

16 / 17 mei

Na een treinreis van 3 uur naar Frankfurt is Simone (kleine zus) er eindelijk van overtuigd! We gaan samen naar Sri Lanka, een langdurige wens die eindelijk uit gaat komen. We hebben een heerlijke vlucht en voor mij is het super dat er iemand naast me zit. Lekker beppen, borreltje erbij en voorbereiden op wat haar te wachten staat. Precies op tijd landen we in Colombo en Ruzain staat ons buiten al op te wachten. Ik heb me enorm verheugd op de auto trip naar Gintota want na 7 lange jaren van wachten is eindelijk de highway geopend. Na de chaotische rit van het vliegveld naar de snelweg is het eindelijk zover: Een schitterende 2 baansweg waar 120 Km per uur gereden mag worden. Tot vorig jaar konden de Sri Lankanen maximaal 75Km per uur rijden op de oude kust weg dus je kunt wel nagaan hoe ongelooflijk er gescheurd wordt op deze weg. Na ongeveer 3 bijna doodervaringen hebben we de rit uiteindelijk in 2 uur afgelegd. Vorig jaar was dit nog gemiddeld 5 uur.

Het voelt als thuis komen als we bij Ruzain binnen stappen en voor mezelf na alle hindernissen van de afgelopen maanden een behoorlijke overwinning. Even relaxen en dan gelijk naar de stad. De Grieken hebben ook hier de boel behoorlijk verziekt want door het gedoe in Tszikiland is de euro een behoorlijke onzekere munt geworden en krijgen we flink minder voor onze eurootjes. Gelukkig weet Ruzain wat creatieve oplossingen waardoor we uiteindelijk een nette koers te pakken hebben. Hierna struinen we de stad af voor allerlei diabeet vriendelijke boodschappen zoals volkoren brood, volkoren rijst, light limonades etc. Als we alles ingeslagen hebben gaan we richting huis om ons kantoortje in orde te maken. De I pad wordt voorbereid om ook via Facebook verslag te doen (www.facebook.com/paenzoonhelpen). Van lieverlee komen alle vrienden binnen vallen om ons welkom te heten. Helemaal geweldig vinden ze het dat Simone erbij is en er wordt haar tientallen keren gevraagd wat ze ervan vind. We zijn moe en gaan heerlijk bijtijds naar bed. Morgen gaan we los!!

18 Mei

Heerlijk geslapen. Van de vuurwerkcentjes een kleine airco gekocht vorig jaar voor in de slaapkamer, heerlijk. Rond 06:00 zit ik heerlijk in mn vertrouwde kantoortje alles voor te bereiden. Al snel komt Chootan langs om de 450 armbandjes te bezorgen die zijn vrouw f gevlochten heeft voor ons. Een lerares van de Willem van Oranje verkoopt deze aan leerlingen met winst en die is weer voor de stichting. Simone wordt rond 07:00 wakker en is gelukkig topfit. Best wennen voor haar dus lekker dat ze lang geslapen heeft. Rond 08:00 vertrekken we. Eerst naar de Santosa School. Ongelooflijk blij ben ik als we daar aan komen. We hebben vorig jaar de complete inventaris aangepakt van deze school maar we hadden ook een fonds gemaakt zodat er maandelijks een bedrag vrij kwam voor deze school. Hiermee is het hele buiten terrein opgeknapt. Zelfs een kleine speeltuin voor de allerkleinsten is aangelegd. We willen weer met deze leerlingen op schoolreis en de leraressen vertellen ons dat ze graag naar de dierentuin willen in Colombo. Ze vertellen ons dat de meeste kinderen geen stroom thuis hebben dus ook geen tv. waardoor ze veel dieren nog nooit gezien hebben. Alles wordt in werking gezet om deze trip voor te bereiden. Verder valt ons op dat er gebruik gemaakt wordt van oude schoolborden en dat deze totaal versleten zijn. We besluiten deze te vervangen voor 4 whiteboards. Heel langzaam zie je dit schooltje overeind krabbelen en begint ook de lokale overheid interesse te tonen om de kwaliteit hier op te krikken. Qua bouwwerkzaamheden zou hier nog een grote omheining om het speelveld geplaatst moeten worden.

Dit veld ligt pal langs een drukke doorgaande weg, dus als ze achter een bal aanrennen of zo is dit levensgevaarlijk. Momenteel loopt er een grote aanvraag bij Rabobank Nederland om dit project te financieren dus we wachten dit nog even af want het zou een grote investering zijn qua kosten. Verder bespreken we met het schoolhoofd de thuissituaties van de kinderen. Veel kinderen maken gebruik van de lunch die de school aanbiedt. Ze komen uit zeer arme gezinnen waar voedsel schaars is. Hier gebruiken ze ons fonds voor. Ook medicijnen voor schrijnende gevallen wordt hiervoor gebruikt en uiteraard onderhoud van de school. We besluiten de school weer maandelijks te voorzien van een nieuw fonds zodat iedereen er weer een jaar lang verzekerd is van onderwijs, voedsel en medische zorg. Als we weggaan willen de kinderen nog wat liedjes voor ons zingen en wat dansjes laten zien. Geweldig !

We scheuren naar de stad om de white boards aan te schaffen en om nog wat speelmateriaal te kopen. Uiteraard weet Ruzain weer de juiste locaties met de juiste prijzen en eist hij bij iedereen een flinke korting 'vanwege de charity' zegt hij dan. Als we alles aangeschaft hebben rijden we naar het moeras gebied waar we al zoveel gebouwd hebben. In januari zijn pa en ma ook hier geweest en is er al begonnen met de bouw van 3 huisjes. Ook weer 'modderhuisjes waar tijdens het regenseizoen weinig van overblijft. Funderingen waren al klaar toen pa en ma weer naar huis gingen en Ruzain heeft vorige maand opdracht gekregen voor de aanschaf van al het overige materiaal en had de zorg om deze weer op de plaats van bestemming te krijgen want de huisjes liggen op een enorm moeilijk bereikbare locatie waardoor de kosten hoger zijn dan andere huisjes. Aangekomen op de bouwlocaties vertelt Ruzain dat het dit keer een hels karwei was om alles te organiseren. Hij vertelt ons eerlijk dat 3 van dit soort projecten tegelijk eigenlijk teveel is van het goede, het heeft hem heel veel vrije tijd gekost om alles georganiseerd te krijgen, maar trots vertelt hij dat alles loopt nu. Het is werkelijk schitterend om door deze wijk te lopen en te zien dat er op zoveel locaties gebouwd wordt door Pa en Zoon en om te zien wat er de laatste jaren al gebouwd is. Trots laat ik Simone alles zien. Het is fijn dat Simone erbij is en mij weer even doet realiseren dat het niet zo gewoon is dat we hier al zoveel gebouwd hebben.....In tempo laat ik haar de gebouwde toiletten zien maar ook de velen gerenoveerde daken, nieuwe huizen met de bordjes "Pa en Zoon helpen from Holland", wateraansluitingen etc. Zij kijkt haar ogen uit wat we allemaal gedaan hebben hier. We spreken nog even met de bouwlui die de 3 huizen aan het afbouwen zijn en alles loopt hier als een trein. Komende week zijn deze 3 huisjes al af door de vele voorbereidingen vanuit Nederland en door het geregeld van Ruzain. We lopen nog even langs het huisje van Roestia. Roestia ken ik al heel lang als leerling van het Ukwatte college. Samen met haar moeder en broertje leefde ze in een houten huisje wat je eigenlijk geen huisje kan noemen want de schuurtjes van onze huizen in Nederland zijn luxer en groter. Roestia is een slimme meid en r dat Suus en ik sponsoren ook haar privé. Op school is ze een echte uitblinker. Vorig jaar wilden we al iets doen aan de thuis situatie. Het schuurtje ligt onder aan een helling zodat tijdens de regentijd al het water tegen het huisje aanstroomt. Het sloophout is hier niet tegen bestand en rot langzaam weg. De moeder en Roestia proberen het huisje wel steeds te beschrijven met een coating maar dit is vechten tegen de bierkaai. Afgelopen januari is ook dit huisje tegen de vlakte gegaan en is er hier een schitterend stenen huisje gebouwd. Het is ontroerend om te zien hoe ze er nu bij zitten. De vrouw blijft ons bedanken en Roestia glundert van oor tot oor als ze ons het huisje laat zien.

Het is inmiddels alweer tegen zessen en we zijn moe van alle indrukken, de warmte en het vele gevraag om hulp. Tijdens de rondgang door het gebied staan overal mensen ons op te wachten met allemaal verschillende problemen.. Gelukkig zijn Ruzain en ik inmiddels zo gehard dat we netjes luisteren en kijken maar daarna gewoon verder kunnen gaan met waar we mee bezig waren. Heerlijk douchen en vanavond lekker naar de Indian Hut in het Dutch Fort te Galle!!

19 Mei

Goed geslapen! Siempie slaapt gelukkig nog dus ik duik heerlijk rustig mn kantoortje in.

Leuk verhaal: Gisteren toen Simone en ik door Gintota banjerdien van project naar project werden we plotseling tegengehouden door 2 net geklede heren op een scooter. Ruzain kende de 2 mannen. Het waren 2 bestuursleden van het Zahira college, de grootste school van Gintota met ruim 1500 leerlingen. De 2 bestuursleden hadden een lijst van 140 leerlingen die een slechte thuissituatie hebben en daardoor te voet naar school komen.. Geen geld voor schoen dus u begrijpt het al...De 2 spraken perfect engels, hadden een schitterende lijst met alle namen en leeftijden van de leerlingen en in welke groep ze zaten. Toen wij echter vrij nuchter vroegen waar de schoenmaat dan stond keken ze elkaar aan, er volgde een paar krachtige en korte woorden en ze stapten vliegensvlug op de scooter: Sorry Mr Robert.....We forgot.....We come back to you.....Simone en ik lagen werkelijk waar in een deuk. Groot compliment voor de 2: Ondanks dat het zaterdag was en de kinderen geen school hadden kwamen ze een kleine 3 uur later met de complete lijst inclusief schoenmaat. Onder het genot van een ijskoude cola konden ze er nu zelf ook wel om lachen. We lopen de lijst door en vragen of er een selectie gemaakt kan worden met echt de meest schrijnende gevallen. De inflatie in Sri Lanka is mega hoog momenteel en een paar schoenen is in vergelijking met vorig jaar bijna verdubbeld. Met de huidige prijzen zouden 140 paar uitkomen op ongeveer € 1000. De mannen beloven er op terug te komen.

Na ons ontbijt rijden we naar de Santosa school. We hebben een afspraak met een paar elektriciens die alle Fans gaan vervangen en waarnodig de aansluitingen aanpassen. Raseek en 3 van zijn

vrienden arriveren inmiddels ook en gaan met grof geschut het hele speelterrein snoeien en maaien. Verder nemen we met de principal nog alles door omtrent het schoolreisje. De aanvraag ligt bij de schoolboard en zal maandag goedgekeurd worden. We bespreken wat voor bus we nodig hebben en welke boodschappen we moeten regelen. In deze hitte is vocht erg belangrijk en zeker voor de kleine kids.

Daarna spreken we de moeder van Shakir. Dit jongetje zit op de Santosa school en heeft een ernstige afwijking aan z'n oog. Vorig jaar hebben we z'n ogen al eens na laten kijken en een nieuwe bril gekocht maar toen ik hem gisteren weer zag vond ik zijn ogen er weer slechter uitzien. Ik wil wat meer over de thuissituatie weten van Shakir. Het blijkt een doorsnee situatie te zijn van veel leerlingen van het Santosa college. Een één ouder gezin met 4 kinderen. Moeder die ondanks de zorg voor deze kinderen een beetje probeert bij te verdienen maar hier niet echt in slaagt. Te weinig geld om iedere dag verantwoord eten te kopen. Gelukkig wel een lunch op school maar een goed ontbijt is toch ook heel belangrijk. Vitaminen tekort bij Shakir kan een mede oorzaak zijn van de slechte situatie van z'n ogen. We bellen wat rond en via wat bevriende artsen weten we een directe afspraak te maken met een goede oogarts in Galle. Shakir kan hier gelijk terecht. We sturen de moeder met hem direct naar de oogarts met de tuktuk terwijl wij de stad inschieten om ventilatoren aan te schaffen.

Het is bloedheet, we hebben er best last van. Tussen al het geregeld en en geren door houdt kleine zus strak in de gaten of ik de waardes toch wel meet, voldoende eet en drinkt. Alles onder controle gelukkig. In de shop weet Ruzain 15 % van de prijs af te lullen voor professionele ventilatoren. Ook krijgt hij het voor elkaar om wat blanco facturen mee te krijgen. Dit is voor ons erg belangrijk omdat veel werkzaamheden in Sri Lanka door lokale vaklui gedaan wordt die nog nooit van facturen gehoord hebben zodat we dat weg kunnen schrijven op dit soort bonnetjes en we alles kloppend krijgen voor onze vrienden van de blauwe envelop. We kopen nog wat meer spullen voor de school en na een lange warme ochtend in de stad hebben we alles aangeschaft voor de Santosa school. Als we terug zijn hebben de elektriciens alles al voorbereid zodat de ventilatoren binnen een mum van tijd hangen. Raseek and friends hebben het terrein gesnoeid. Shakir zit ook al op ons te wachten met zn moeder: Ogen zijn inderdaad zwaar achter uit gegaan en hij moet de komende 3 weken testen / onderzoeken afleggen. Het hoofd vertelt inderdaad dat de dokter zich zorgen maakt om het

vitaminen tekort. Het maandelijks fonds wat we hebben voor deze school besluiten we meteen iets te verhogen om dit soort situaties in de toekomst te voorkomen. Zodra de principal ziet dat het dreigt fout te gaan bij een gezin moet ze aankloppen bij Ruzain zodat hij kan kijken wat voor actie er ondernomen moet worden. We geven het gezin nu een krat vol voedsel mee zodat ze er voorlopig even tegenaan kunnen. Het is al laat in de middag en we besluiten naar het moerasgebied te gaan waar de 3 huisjes gebouwd worden.

Hier aangekomen krioelt het van de mensen die op ons af stormen om gedag te zeggen, of nogmaals willen bedanken voor alle hulp. Kinderen komen om een tum tummetje ragen. We lopen alle 3 de huizen na en het loopt als een trein hier. Morgen gaan de daken erop dus begin van de week kunnen deze mensen hun nieuwe huisje in. Plotseling lopen we Chimas tegen het lijf. Chimas is een jongen van 10 jaar die het prototype is van een kind wat gepest wordt. Enorm verlegen, veel te dik en slecht praten. Ik ken hem sinds vorig jaar. Toen liep hij dagelijks bij onze bouw mensen rond die toen ook al 4 huisjes bouwden voor ons. Kijken en als het kon een beetje helpen. Ook de afgelopen maanden was dit weer het geval. Dagelijks kwam hij na schooltijd kijken bij de bouw. Chimas praat bijna nooit. Kijkt alleen voor zich uit en als ik bij hem in de buurt bent wijkt hij geen centimeter van mn zij af. Plotseling zegt hij in het Sri Lankaans iets tegen me. Ruzain vertaalt: Waarom komt u nooit bij ons thuis kijken? Vorig jaar had hij dit ook al gevraagd maar door al het geren en geregeld was dit er niet van gekomen. Ik beloofde hem dat ik straks eventjes een kopje thee zou komen drinken bij hem. Hij stouf weg. Toen we hier klaar waren gingen we naar Chimas' huis. En ja hoor.....3 x raden. Een modderhuis dat als je hard moest niezen gelijk in elkaar zou zakken. Geschokt keken we binnen en zien 1 ruimte van misschien 15m2 waar 6 mensen eten/wonen en slapen. Om de modder bij elkaar te houden waren sommige wanden bestreken met cement maar dit brokkelde compleet af. De ouders van Chimas vertelde me dat hij een jaar lang elke ochtend wakker werd en tegen ze ouders zei: als mijn vriend Mr Robert komt dan zorg ik voor jullie dat hij een mooi huis voor ons gaat bouwen.....De ouders vertellen me dat hij altijd op de bouwplaatsen te vinden was vanwege het feit dat hij bijna geobsedeerd was door een echt stenen huis met gescheiden kamers. Tja dat breekt je.....Sta je daar met je goede gedrag, zou je dan nee moeten zeggen tegen een situatie als dit?? Als de middelen er niet zouden zijn geweest uiteraard maar er is nog wel voldoende dus redelijk vlot besluiten we dat we het huis meteen laten slopen zodat we zo snel mogelijk hier kunnen gaan beginnen zodat het huisje af is als we weggaan. Chimas komt naast me staan pakt met beide handen mijn handen beet. Hij knijpt me stevig, zijn gevoel van dankbaarheid ontroert ons.

Naar huis!!! Lekker eten en de vele mensen aan de poort te woord staan.

20 Mei

Heerlijk lang geslapen . Het is al vroeg een gekkenhuis in en rondom Ruzain's huis. Terwijl ik in mn kantoortje aan het werk ben rent Ruzain heen en weer om alles te regelen. Er worden kasten bezorgd voor de Santosa school, bouwlui komen een eerste betaling ophalen om meer materiaal te kunnen aanschaffen, en lokale "ZZPérs komen solliciteren om te mogen helpen bij de bouwprojecten. Het is net een klein bedrijf. Ikzelf regel een kopie van de chauffeur zijn rijbewijs die met ons komende week op schoolreis gaat zodat deze dag ook verzekerd kan worden door de School Board. Kortom voordat het 08:00 is hebben we er al een halve werkdag zitten. Na ons ontbijt vraagt Fausina (Ruzain z'n vrouw) of we eens bij de achterbuurvrouw willen gaan kijken. Geheel verbaasd lopen we daar als eerste heen. Nooit bij stil gestaan dat zo dichtbij ook hulp nodig is. We komen bij

een net huisje alleen blijkt dat er in totaal 21 mensen in dit huis wonen. Het is een gezin met vader en moeder en 4 volwassen dochters met hun man en kinderen. Ook delen alle 21 de toilet.....Achter het huis liggen 2 half afgebouwde huisjes en 2 funderingen. Een ontzettende lieve vrouw komt naar ons toe gelopen. Ze blijkt de oudste dochter te zijn. Ze vertelt ons dat dit het huis is van haar zus met man en 2 kinderen. Ze willen graag een toilet voor dit gezin. De prijs hiervoor is niet hoog want het terrein is heel toegankelijk. Simone en ik geven vrijwel direct akkoord en er ontstaat een mini feestje.....We vragen de oudste zus waar ze zelf woont en ze wijst naar een kale fundering. Haar man heeft 2 jaar in Saudie Arabie gewerkt en daarmee konden ze de fundering financieren. Momenteel werkt hij in Galle bij een supermarkt maar verdient niet genoeg om hard te sparen. Ze woont dus nog met het hele gezin bij haar ouders in samen met haar andere zus en gezin. Simone vraagt haar waarom ze dan een toilet voor haar zus vraagt en niet stenen ofzo voor haar zelf zodat de fundering uitgebreid kan worden. Ze wordt verlegen en vertelt dat ze het niet netjes vindt om iets voor haar zelf te vragen en dat ze het belangrijker vindt dat haar zussen het goed hebben ook omdat ze de oudste is en het voorbeeld moet geven. We praten nog lang met haar over van alles en nog wat en na ons gesprek besluiten Simone en ik haar persoonlijk te helpen. Inmiddels kennen we zoveel mensen hier maar ook lokale ondernemers. De vrouw heeft voor haar eigen huisje nog ongeveer 1500 stenen nodig. We vragen een prijs op bij een bevriende stenen boer en een halfuurtje later worden er 1500 stenen bezorgd. De vrouw is zo ongelooflijk blij. Simone geniet van hele voorval en we zijn samen blij dat we deze vrouw konden helpen. We rijden naar het huis van Chimas. Gister avond heeft het gezin het huisje leeggemaakt en gelijk helemaal afgebroken. Huisraad hebben dit soort mensen bijna niet dus dit is vrij snel gebeurd (filmpje op www.facebook.com/paenzoonhelpen) Vandaag is men volop aan het werk om de fundering aan te leggen. Het krioelt er van allerlei mensen uit de buurt die helpen stenen te sjouwen en cement te maken voor de bouwlui. Het is enorm moeilijk begaanbaar hier voor voertuigen dus alle hulp is welkom (en kosteloos). Chimas komt meteen op me afgelopen en komt naast me staan. Hij wijkt geen centimeter van m'n zij We komen er achter dat Chimas autistisch is. De mensen hier hebben geen flauw idee waarom Chimas elke ochtend om 05:45 naar school gaat (school gaat om 08:00 open) elke dag de zelfde kleur sokken aan doet, enorm slechte sociale contacten heeft etc. We lopen via het jungle gebied terug naar de auto en komen langs een huis wat ik al jaren ken. Het is een half afgebouwd huis wat jaren geleden gekocht is door een gezin. Het is precies een half huis met een half dak waardoor het uiteraard niet waterdicht is. Om de regen tegen te houden heeft men het open gedeelte van het dak voorzien van kartonnen platen zodat de regen een klein beetje tegengehouden kan worden. Het gezin heeft al 3 jaar gevraagd of we konden helpen met het afbouwen van het huis en al 3 jaar hebben we hierop negatief moeten antwoorden vanwege te weinig budget. Nu we toch bij Chimas bezig zijn besluiten we een goeie prijs te bedingen bij de bouwlui en ook dit gezin te helpen. Het gezin geeft zelf aan dat alle mensen uit deze wijk bereid zijn te helpen waardoor praktisch alleen maar materiaal nodig is. Alles wordt gelijk in werking gezet zodat ook dit project klaar is voordat we naar huis gaan.

Het is onvoorstelbaar warm en we besluiten er even uit te stappen en rijden naar Galle om in het Dutch Fort wat te drinken. We hebben wel een bakkie verdient en sinds kort zit hier een zaak die echte italiaanse espresso maakt. Heeeeerlijk.

Hierna rijden we naar huis en nemen een heerlijke uitgebreide douche. Vanavond eten we lekker bij een andere vriend. Fazul. Na een fantastische maaltijd lopen we weer terug naar Ruzain zn huis. We worden weer opgewacht door mensen met vragen en nadat Ruzain ze allemaal netjes te woord heeft gestaan ploffen we neer in een luie stoel.

21 Mei

Het was warm vannacht. Erg warm. Zelfs het aircootje had moeite de boel te koelen. Ook maalt er veel door ons hoofd. Alle mensen, projecten, indrukken.....Uiteindelijk maar uit bed gegaan om de financiën te ordenen en alles bij te werken. Het is al vroeg druk bij Ruzain. Vandaag gaan we naar de Santosa school om alle gekochte spullen te brengen. White Boards, opbergkasten, speelmateriaal, schoolschoenen en boeken. We hebben een vrachtwagentje gehuurd en iedereen is hier om de wagen in te laden. Wi zelf rijden erachter aan zodat we alles daar kunnen lossen. De school ligt op een heuvel waar geen auto's kunnen komen dus moeten we flink buffelen om alles daar te krijgen. Bij de school aangekomen wordt Ruzain gebeld: Het is de lokale overheid opgevallen dat we flink bezig zijn dit schooltje op te pimpen en via Firnas (zoon van de ex burgermeester van Galle) heeft men gehoord dat we ook dit jaar weer met van alles bezig zijn. Men vraagt of het goed is als de burgermeester en de vice president van het parlement eens mogen komen kijken waar we allemaal mee bezig zijn. Ik ben totaal verbaasd dat dit soort mensen interesse hebben in ons en dan zeker omdat het allemaal kleinschalig is. Ruzain vertelt dat de vice president net buiten Galle woont en dus ook niet ver van de school. Ook daardoor is e.e.a. .opgevallen. Onze Sri Lankaanse vrienden staan te glunderen van trots dat deze mensen langs komen. Als we alles uitgeladen en boven gebracht hebben zijn we doorweekt van het zweet. Even bijtanken..... Inmiddels hebben er meerdere mensen lucht van gekregen dat er hoog bezoek komt dus het stroomt aardig vol. Uiteindelijk arriveert er onder luid getoeter en veel beveiliging een dikke auto. Het vrouwelijke schoolhoofd rent zenuwachtig heen en weer en de jongens glunderen van oor tot oor als de burgermeester en de vice president hun een hand komen geven. Daarna komt hij ons een hand geven en wilt hij alles van mij weten. Het is een vriendelijke, man die oprecht geïnteresseerd is in ons, Nederland en ons werk. Hij benadrukt mij hoe belangrijk het is dat wij dit soort kleine scholen ondersteunen in zulke remote area's (afgelegen gebieden) want hierdoor worden zij weer in het licht gezet zodat ook de overheid weer aandacht aan deze scholen besteed. De school had wel wat geld van de locale overheid ontvangen maar omdat hij zo afgelegen ligt en een beperkt aantal leerlingen heeft die ook nog arm zijn kiezen zij voor andere scholen. Mede namens onze hulp hebben we het voor elkaar gekregen dat deze hoge heren hier verandering in gaan brengen. We zijn benieuwd. Als de 2 hoge pieven vertrokken zijn komen de jongens naar me toe. Ze zijn ongelooflijk trots en ook ik nuchtere Hollander ben dat best wel een beetje! Het is inmiddels al ruimschoots middag en door al het gepraat heb ik geen erg gehad in alle waardes. Veel te laag dus gauw naar de stad voor een bordje rijst.....

De lijst met schoenen die we hebben ontvangen van de 2 mensen die in eerste instantie de maten vergeten waren is terug gebracht tot 85 paar. We hebben nog meer scholen die een aanvraag hebben gedaan. Alles bij elkaar is het een enorme hoeveelheid schoenen dus een behoorlijke investering. We hebben bij de selectie wat voorwaarden gesteld.

- Zolen moeten echt helemaal kapot zijn, los zitten of verdwenen zijn.
- Kinderen die met slippers naar school komen of blote voeten
- Afstand tot school minimaal 2 kilometer lopen

Dit klinkt hard allemaal maar geloof me anders kunnen we net zo goed de plaatselijke schoenenreus opkopen want dan blijven we schoenen sponsoren. We proberen eerst bij een groothandel een goeie prijs te krijgen maar deze mensen willen niet echt meewerken. We besluiten hier weg te gaan en de

stad rond te rijden wie de beste prijs/kwaliteit verhouding kan bieden en nog belangrijker: wie heeft er voldoende voorraad. Uiteindelijk vinden we een fabriekswinkel van DSI. (soort Dolcis). Ze vinden het zo super dat 2 buitenlanders dit doen dat ze ons een flinke korting geven zodat we uiteindelijk met een enorme bus vol schoenen naar huis rijden. We slaan ze tijdelijk bij Ruzain op en morgen vindt er een grote bijeenkomst plaats waar alle leerlingen zullen komen die op de lijst staan. Pffff dat wordt een lange ceremonie. Toespraak na toespraak en iedereen een handje geven en stuk voor stuk de schoenen uitpakken en overhandigen. Nou ja 's land's wijs 's lands eer.

Het is inmiddels al laat maar we willen nog even naar de bouwprojecten. Ook hier verloopt alles zeer voorspoedig. Ook bij Chimas verloopt het uitstekend, er wordt hard gewerkt en misschien nog wel het hardst door Chimas. Tevreden gaan we op huis aan waar weer veel mensen ons opwachten om hulp te vragen. Altijd moeilijk maar helaas, we moeten prioriteiten stellen en dat kost tijd om dat op de juiste manier uit te leggen. Uiteindelijk gaan we pas om 20.00 uur eten en eindigen we de maaltijd met een heerlijk hollands bakkie koffie.

22 mei

Slecht geslapen. Het tolde in het koppie vannacht. We hebben al zoveel gedaan en als je dan alleen in bed ligt gaat er van alles door je hoofd. Door alle voorbereidingen van pa, ma en Ruzain kunnen we zeker alles afronden voor ons vertrek. Ik ga vroeg uit bed en ga lekker even een stuk lopen. Om 05:30 loop je hier al niet meer alleen op straat. Klinkt arrogant maar je voelt je hier soms een beroemd voetballer. Iedereen kent me bijna in deze buurt en iedereen wil een hand geven. Hello Mr Robert hier en Hello Mr Robert daar. Dit werkt ook niet echt relaxend dus ik ga maar weer naar huis. Simone is inmiddels ook wakker en we drinken samen een lekker bakkie thee. Na het ontbijt rijden we het Zahira college. Hier moeten we alle schoenen uitdelen. Het leuke aan dit project is dat met de financiering van deze schoenen een mijlpaal is betreden. We hebben meer dan € 100.000 uitgegeven in 8 jaar Sri Lanka. Daar zijn we heel trots op. Super trots. Als we bij de school aankomen staan er tig leerlingen op ons te wachten en in optocht worden we naar de "aula" van de school begeleidt. Na alle toespraken delen we de schoenen uit. Dolblij zijn ze dat ze na al dat moeilijke gepraat eindelijk hun felbegeerde schoenen krijgen. Schitterend om al die blij gezichtjes te zien. Het hele gebeuren heeft aardig wat tijd gekost dus snel naar Galle om inkopen te doen voor het schoolreisje, broodjes voor ontbijt en lunch, drankjes en wat te snoepen. Een heel geregeld en als we met alles klaar zijn is het al weer 16.00 uur. De dagen vliegen voorbij. We rijden nog even langs de bouwprojecten. Alles loopt hier voorspoedig. Chimas komt nog naast me staan om me te begroeten. Hij ziet er werkelijk niet uit. Onder het cement, stof, modder en zand. De bouwlui zeggen dat hij ongelooflijk hard mee werkt.....Die verdient dus een extra stroopwafel. Het is 17:30 en een lange dag geweest. We zijn het zat voor vandaag. Ik besluit onze vrienden te trakteren op een etentje aan het strand. Wat een geweldige maaltijd!! Als we terug rijden knalt Bony M weer door het busje. Alle hits willen ze horen en het liefs zo hard mogelijk. Thuis aangekomen druipt iedereen af en ook Siempie en ik zijn kapot. Lekker slapen, morgen weer vroeg op voor het schoolreisje naar de dieren tuin in Colombo.

23 mei

Half 6 zijn we onze bus aan het inladen. Voor 07:00 zitten alle kinderen in de bus met begeleiders en leerkrachten. Het is een groot feest voor iedereen.. Officieel mogen er geen bussen op de nieuwe snelweg maar gelukkig maken ze voor schooltripjes als deze een uitzondering want anders zou de reis ruim 5 uur duren en nu zijn we in 2.5 uur in Colombo. Ook nog lang genoeg, maar de kinderen

interesseert het niets. Ze hebben vruchtendrank gekregen en een fles water en er is speciaal curry bread uitgedeeld. Als ze uitstappen krijgen ze allemaal nog een reep chocolade. Niet zo'n slim idee van ons bij ruim 35 graden.....

Het is een groot feest voor hun en elk dier wordt vol verwondering bekeken. We genieten van alle kinderkoppies die de dag van hun leven hebben. Na alle dieren gezien te hebben mogen ze nog even lekker uitrazen in de speeltuin. Misschien vonden ze die nog wel het leukst. Ik praat een tijdje met het schoolhoofd. Ze vertelt me uitvoerig over bepaalde kinderen en hun thuissituatie. Het maakt je een beetje triest als je weet wat dit soort kinderen meemaken. Aan de andere kant zijn we trots dat we ze een mooie dag kunnen geven en dat we via de school een klein beetje kunnen helpen om het leven iets makkelijker voor ze te maken. Ruzain en ik bestellen een grote hoeveelheid maaltijden buiten de dierentuin zodat we in een park heerlijk kunnen eten. Ze krijgen allemaal een grote doos met rijst en een groot stuk kip. Het is tijd om terug te rijden en de kinderen bedanken ons allemaal uitvoerig. De leraressen richten nog een kort woord aan ons en daarna rijden we terug naar Gintota. Wat een geweldige dag!! 's Avonds zijn we allemaal compleet gesloopt van deze dag. We eten nog wat en daarna gaat het kaarsje echt uit.

24/25 Mei

We hebben 2 drukke dagen voor de boeg. We willen zoveel mogelijk afronden en wat nieuwe dingetjes in beweging zetten want we willen 2 daagjes weg komend weekend. Ruzain and friends willen Simone wat van het land laten zien zodat ze ook de mooie kant van Sri Lanka ziet. We hebben een lijst gekregen van mensen die nog geen stromend water hebben. Het is een lijst voor 9 aansluitingen. Simone schrikt van het aanzien van de huisjes. Eén van de gezinnen bestaat uit een vader, moeder en 1 dochter. Ze hebben 10 jaar geleden een auto ongeluk gehad en de ouders hebben hier een hersenbeschadiging aan overgehouden. We hebben dit adres via Dokter Sayaan die ons heeft gewezen op de noodzaak van water in dit gezin. De dochter heeft geen beschadiging maar heeft het erg zwaar met de verzorging van haar ouders en ze probeert nog wat geld te verdienen. Ze zal nooit in de gelegenheid komen om zo'n aansluiting zelf te kunnen betalen.....Van de totale lijst van 9 aanvragen geven we akkoord voor 8 aansluitingen inclusief die voor het gezin van de "gehandicapte" ouders. Eén wordt er afgekeurd omdat dit een modderhuisje betreft en hoe hard het ook klinkt dan heeft een wateraansluiting geen zin! Nasseem gaat voor ons uitzoeken wat de aansluitingen gaan kosten. Hij werkt voor de lokale overheid en kan ons snel informeren. Als je zo alle ellende weer hebt gezien dan realiseer je je weer dat water in dit soort landen zo verschrikkelijk noodzakelijk is en dat wij Europeanen onszelf niet voor kunnen stellen hoe bijzonder het is om gewoon elke ochtend te douchen of nog belangrijker, als we dorst hebben een lekker glas water te tappen.....

We gaan snel naar de stad want er zijn via diverse scholen in de regio weer aanvragen ingediend van kinderen die niet mee kunnen doen op school omdat ze het schoolbord niet kunnen lezen. Dit soort gevallen worden dan door Ruzain naar onze "vaste" opticien gestuurd en daar wordt bekeken met welk soort bril dit opgelost kan worden. Het is een behoorlijke lijst dit jaar maar alle ogen zijn al gemeten dus we kunnen gaan onderhandelen over een goeie prijs. De opticien kent ons al jaren en weet waar we het voor doen. Uiteindelijk krijgen we een prijs van rond de €25 per bril. Hierdoor kunnen we de totale lijst bestellen en zijn er straks weer een flink aantal leerlingen die geen probleem met lezen meer hebben. We krijgen een belletje van Fasul of we even naar Galle kunnen

komen om een schooltje te bekijken. Fasul is ook een goeie vriend van ons en de werkgever van Ruzain. Onderweg belt Nasseem met de totale prijs van alle water aansluitingen. Het valt mee, gemiddeld € 150 per aansluiting. Het is best een flinke belasting op ons budget maar we hebben met eigen ogen de situatie gezien dus we geven akkoord.

Aangekomen bij de school schrikken we behoorlijk. Het speelterrein lijkt meer op een toendra, de speeltoestellen voor de kinderen zijn echt totaal verrot en het hek rondom de school is helemaal open geknipt. Samen met Fasul en het schoolhoofd lopen we een rondje. Het schoolhoofd vertelt dat het nadeel van deze school is dat hij vlakbij het centrum ligt waardoor het een geliefde hangplek is voor jeugd. In het weekend wordt het hek opengeknipt, de flessen drank leeggedronken en de nodige vernielingen aangericht. Tijdens de tsunami heeft de school blank gestaan en is nooit opgeknapt. De lokalen zijn echt aan het wegrotten, kortom een totale bende. We snappen er werkelijk niets van hoe dit toch mogelijk is en waarom de locale overheid hier niets aan doet. Hoe triest ik de situatie ook vind en hoe zeer het me ook aan het hart gaat ik kan hier gewoonweg niks beginnen. De situatie is veel te erg en alles is te veel verwaarloosd. Dit is echt een enorm project waar duizenden euro's in gestopt zou moeten worden..Op mijn vragen richting het schoolhoofd hoe het toch mogelijk is dat hier niet ingegrepen wordt krijg ik steeds de opmerking dat hij aanvragen ingediend heeft maar geen respons krijgt. Ik heb het vermoeden dat ook de schoolleiding niet echt heel actief is om er tijd en energie in te steken en na wat belletjes in de regio door Fasul blijkt dit ook wel een beetje. Uiteraard kunnen we deze man en zijn team niet geheel de schuld maar ja als de taart vrij klein is om te delen bij de lokale regering moet je gewoonweg sterk in je schoenen staan en als een tijger vechten voor je school. Nu we het over schoenen hebben.....We zien veel leerlingen op de school op blote voeten of versleten slippertjes. Aan de situatie van de school kan ik weinig veranderen maar met dit probleem weten we wel raad. In totaal tellen we 41 kinders zonder goed schoeisel. We bellen onze vaste schoenleverancier en die was maar wat graag bereid om even wat mensen langs te sturen om de juiste maat op te nemen. Als we alle maten op de rit hebben rijden we gelijk naar de stad om de schoenen te kopen en een uurtje later lopen de leerlingen weer op fatsoenlijke schoenen. Het is bloedheet en we zijn het zat! We rijden weg uit de stad en gaan nog even naar het moeras gebied. We moeten hier gaan afronden want de regentijd is nu echt begonnen. Vannacht heeft het zo ongelooflijk hard geregend en geonweerd dat hele straten blank stonden. Dit gaat de komende 2 maanden door. 's Ochtends vroeg en 's nachts heeeeeeel veel water en onweer. We moeten dus snel zijn. We huren nog 2 extra mankrachten in om het allemaal zo snel mogelijk af te maken zodat de gezinnen droog zitten. Het is laat en we zijn moe. We gaan lekker naar huis. Vandaag krijgen we te eten van Chootan. Elke avond komt er wel iemand eten brengen voor ons. Heerlijke maaltijden met kip, rijst, groentengerechten en verrukkelijk vers fruit. Je schaamt je soms om het aan te nemen maar het is een Sri Lankaans gebruik om te bedanken met voedsel dus het heeft geen zin hier tegen in te gaan.

25 Mei

Een verschrikkelijk saaie dag. De minst leuke kant van onze stichting dankzij die jongens die het zogenaamd niet leuker kunnen maken maar wel makkelijker.....Nou meneer de belastingdienst komt u me maar eens vertellen hoe ik voor dit project aan bonnetjes kom: Er wordt een huis gebouwd waarvoor een fundering nodig is. De stenen voor deze fundering worden door een locale arbeider uit de bergen weggehakt omdat deze fundering uit keiharde keien bestaat. Deze man heeft een kar waar de keien in vervoert worden en een koe die de kar trekt, dus ik denk dat je je kan voorstellen als ik

om een bonnetje vraagt dat hij denkt dat ik bevangen bent door de hitte. Het vele zand wat voor het storten en metselen nodig is wordt weer door een lokale arbeider uit de rivier geschept. Dit zijn mannen die met een bootje de rivier opgaan en de hele dag het water in duiken met een emmertje om zand te scheppen.....Zelfde probleem qua bon. Dan hebben we de alle stenen voor de huizen. Deze bestellen we bij mensen net buiten Gintota. Deze mensen hebben enorme stapels met houten bakjes waar ze zand in stoppen, kiezels, stenen en wat cement. Daarna worden deze bakken in de zon gelegd om uit te harden zodat het een steen wordt. Het enige waar ik dan een bonnetje van kan krijgen is het cement want dat wordt bij de Holcim besteld. Schiet dus ook niet op. Dan krijgen we het dak. Dit bestaat uit een houten geraamte, je snapt het al, dit wordt in de jungle gehakt en verwerkt tot lat dus....En ja hoor de dakplaten zijn gewoon van origineel plaatmateriaal en dat moeten we in een echte winkel bestellen. Dan de volgende grote kostenpost : arbeid aan de huisjes. Dit wordt door lokale vakmensen gedaan die we inhuren maar vaak kunnen ze amper lezen of schrijven, laat staan een bonnetje schrijven. Kortom van de totale kosten van een huis, ongeveer € 2350 krijgen we nog geen 10% op papier.....We zijn de hele dag bezig om op allerlei plekken aan bonnetjes te komen om alles toch maar kloppend te krijgen. Zelfs Ruzain wordt er gek van. We proberen zoveel mogelijk op papier te krijgen en daarna gaan we alles in de boekhouding verwerken. We zijn echt de hele dag bezig met deze ellende en uiteindelijk hebben we alles op de rit. Er is een enorm bedrag uitgegeven dit jaar. Kan ook niet anders, in totaal 5 huizen gebouwd waar we heel trots op zijn. En ook trots dat we alles weer kloppend in de boekhouding hebben. Het is bijna avond en we gaan onze komende trip lekker plannen. Een trip die ook voor mij nieuw is en waar niemand vraagt om een wateraansluiting, huis, nieuw dak of weet ik veel wat.

26 / 27 Mei

Wat hebben we genoten!! Kleine zus wilde graag olifanten in het wild zien! Nou dat heeft ze geweten. In het zuiden van Sri Lanka leven deze dieren volop en na een rit van 3 uur zijn we eindelijk in de regio waar ze lopen. We huren een jeep om echt off the road te gaan zodat we meer kans hebben om de kolossen te zien. Tientallen hebben we zien lopen zelfs met baby olifanten van 3 maanden. Ook krokodillen, arenden, lianen en allerlei bijzondere vogels. Het was geweldig. Daarna zijn we naar de hooglanden gereden van Sri Lanka. De temperatuur komt hier niet hoger dan 20 graden en 's avonds kan het zakken tot 0 graden. Het is hier een adembenemende natuur die wordt overheerst door geweldige vergezichten met voornamelijk theeplantages. Hier komt ook de beroemde Ceylon thee vandaan! We bezoeken een thee fabriek en drinken uiteraard een verse kop. De volgende dag hebben we World's End gelopen. Dit is een wandeling van ongeveer 10 km in een ongerepte natuur met bergen, jungle en enorme plateaus waar je op een hoogte van 2000 meter (we zitten hier in de bergen) uitkijkt over het binnenland van Sri Lanka. Het is inderdaad of hier de aarde ophoudt. Echt geweldig! Hierna zijn we weer terug gereden naar het zuiden en onderweg nog even een flinke wandeling gemaakt in het laatste echte tropische regenwoud van Sri Lanka. Watervallen, speciale bomen met medische geneeskracht en heel veel dieren voeren hier de boven toon. Zelfs een echte giftige slang stak vlak voor ons over. Het waren 2 geweldige dagen en zelfs Raseek zei: Nobody asking for waterconnection, new roof or schoolbooks.....

Maandag 28 mei

De regentijd is echt losgebarsten. Enorme donderbuien met onvoorstelbaar veel regen en onweer. Je wordt er bijna bang van! Ons geld is zo goed als op en we zijn echt aan het afronden. De bouw

loopt ietsjes achter doordat het onmogelijk is om in zulke buien te werken. Maar als we het gebied weer bezoeken is iedereen positief en belooft men dat men hun uiterste best doet. De 3 huisjes waar we in januari al de fundering van hadden gelegd zijn nu helemaal afgebouwd en worden nu ook officieel overhandigd aan de mensen. Tranen van vreugde bij deze gezinnen, een dak boven je hoofd is helemaal tijdens de regentijd super. De funderingen zijn flink hoog zodat zelfs in het ergste geval de huizen toch droog blijven. Het is geweldig om te zien dat we dit hebben gedaan met zoveel mensen hier en met zoveel hulp van jullie. Armzalige modderhuisjes veranderd in een stevig stenen huis. Geweldig! Het huis van Chimas schiet ook flink op en vandaag en morgen gaat men hier aan het dak beginnen. Verder lopen we de locaties nog even af waar toiletten gebouwd worden. Deze zijn inmiddels ook allemaal klaar. Super dat ook zij nu niet meer naar burens verder op of de jungle in moeten lopen om hun behoefte te doen. We gaan gauw naar huis want we hebben een gesprek met dokter Sayaan. Als eerste wil hij alles van mij weten betreffende diabetes 1. Hij wil de behandeling weten, soort insuline etc. Gewoon uit interesse en horen hoe dit in Holland behandelen. Hierna spreken we over de nieuwe kliniek die opgezet is. Net buiten Gallen liggen wijken waarin voornamelijk ex tsunami slachtoffers wonen. Mensen die toen alles zijn kwijt geraakt of lichamelijke verwondingen hebben opgelopen door de enorme waterkracht. Er heerst hier veel armoede en ziekte en de dokter wilde hier graag weer een post openen voor gratis medisch consult en medicijnen. We hadden vanuit Nederland al met Ruzain hierover gesproken en we hadden geld gereserveerd om deze fantastische man te ondersteunen. Een maandelijkse toelage was toegezegd door pa en ma die deze kliniek in januari bezocht hebben en we krijgen een lijst mee met de belangrijkste medicijnen. Ruzain brengt ons naar Galle waar we met een flinke korting alles aanschaffen zodat de kliniek bevoorrad is. Het is inmiddels al weer even middag en we besluiten wat te gaan eten en drinken aan het strand. Tussen de enorme hoosbuien is het toch lekker relaxend. s Avonds komen alle vrienden weer langs en hebben we een super gezellige avond!

Dinsdag / woensdag 30 mei / 1 juni

We hebben vanochtend nog een en ander nagelopen en nog wat kleine dingetjes aangeschaft. Rond de middag zijn alle bouwprojecten opgeleverd en hebben we alles gecontroleerd. Het is geweldig om door dit wijkje te lopen en te zien dat de leefomstandigheden hier zo verbeterd zijn. Overal wordt onze naam geroepen en iedereen bedankt. De 5 huisjes zijn schitterend! Allemaal qua grootte, afmeting en indeling hetzelfde en kosten ons € 2330. Uiteraard gaan we als laatste bij mijn grootste vriend Chimas kijken. Ook dit hele gezin is zo blij en trots met hun nieuwe huis. Ook voor Simone is het geweldig om te zien hoe de bouw de afgelopen 2 weken zich ontwikkelde en hoe mooi het is om nu alles af te zien. Directer kan het niet! Simone en ik zijn trots en blij voor de mensen en, jullie dankbaar voor alle steun. Het zit erop! Het geld is op en alles is klaar. Precies zoals we wilde! Bij vertrek met eigen ogen het resultaat zien. Wat een werk heeft Ruzain weer verzet voor ons en wat is hij van onschatbare waarde voor onze stichting. Vanavond krijgen we onze traditionele bbq aangeboden van onze vrienden als blijk van waardering. Daar verheugen we ons op. Simone en ik gaan nog even Galle in. Ik wil Simone graag het Dutch Fort laten zien en eventjes struinen door de Nederlandse straatjes in de tropen. Uiteraard kopen we nog wat kleinigheidjes voor thuis. Heerlijk als ik Suus, Roos en Sam weer zie straks. We sluiten af met een glas koud goud aan de oceaan!

De avond was super. Heerlijk gegeten en veel oude verhalen opgehaald van de afgelopen 8 jaar. Aan de poort is het een komen en gaan van mensen maar Ruzain heeft aangegeven deze 2 laatste avonden met elkaar te zijn. Het geld is op en we willen ook lekker even met elkaar zijn. We zijn moe

en gaan heerlijk op tijd naar bed. Morgen nog lekker een dag helemaal niks aan de oceaan en donderdag gaan we beginnen aan de lange terugreis. We hopen vrijdagavond weer veilig in de hoekse waard te zijn.

Bedankt mensen. Oprecht bedankt. Het was een mooie en bijzondere reis waarin we weer ongelooflijk veel hebben mogen doen. Genoten van de projecten, onze vrienden maar ook van het genieten van kleine zus.

Allemaal tot snel!

www.facebook.com/paenzoonhelpen